

Kerjuulla

Mutta Impivaaraa, ensin rakettua, hallitsi omanansa Tuomas, mies harteava ja vahva. Missä löytyi se uros, joka olisi rohjennut röyhittää rintansa Yli-Impivaaran isännän edessä? Suuri oli hänen voimansa, ja mahtia, vakuutta oli hänen olentonsa täynnä. Talonsa töissä ja toimissa ei hän käynyt käsiin menolla ja pauhinalla; kuitenkin piti hän kuria ja Herran nuhdetta yllä sekä huoneessa että ulkona vainiolla. Hän oli anteliain kaikista veljeksistä ja kohteli aina laupeudella ja hyvyydellä kärsiviä, kovan onnen lapsia. Ei hän tuossa kysellyt, ei hän tutkistellut juurta ja perustusta apua-etsivän kurjuuteen. Ei käynyt hän moittimaan miestä, jonka käteen oma syynsä oli saattanut kerjäläissauvan. Kaikille hän antoi, antoi ilman välitystä, aatellen: olethan kuitenkin onneton. Enimmin kaikista hellitteli hän pieniä käypäläistyttöjä, jotka, kainosti katsellen, astuivat pelosta vavahtelevalla sydämellä mieron tietä. Kaksi tällaista matkustajaa oli hän ottanut huomaansa, ja heitäpä kasvatettiin ja suosittiin yhtä armaasti kuin omia pienoisia talossa, joita ei puuttunut, ja olivat he ravakkaita poikia kaikki.

Seitsemän veljestä (14. luku)